

[Øllgaard.]

Navne, vil jeg gerne fremføre en rent personlig Bemærkning. Jeg har ingen Medlidenhed med de Mennesker, der er ude paa at drive Skattæsvig — ikke Spor af Medlidenhed —, men om den Metode, der her foreslaas indført med Udhængning, er særlig dansk, vil jeg alligevel tillade mig at tvivle om. Personlig synes jeg ikke om den Slags Metoder, og jeg vil advare mod, at man gaar videre ad den Vej i vor Lovgivning, og vil anbefale, at man holder sig til de almindelige, gængse Straffemetoder.

Endelig skal jeg til sidst nævne et Spørgsmaal angaaende § 14 om Regnskabskonsulenternes Pligt, om dem, der hjælper til ved Affattelse af Selvangivelser. Der siges, at under skærpene Omstændigheder kan disse ogsaa idømmes Fængsel indtil 2 Aar. Man bruger altsaa her et andet Udtryk end i § 13, Stk. 1, hvor der tales om særlig grove Tilfælde. Hvad er i Grunden Forskellen paa de to Udtryk? Udtrykket: de særlig grove Tilfælde tiltaler mig mere, for det er et mere rationelt og mere skarpt Udtryk for det, man her tænker paa. Mange af de Regnskabsførere og Konsulenter, der hjælper med til at udfylde Folks Skatteskemaer, gør et overordentlig dygtigt og godt Arbejde, netop til Støtte for en redelig og forstandig Ligning, og de har Krav paa at vide sig skaanet og beskyttet mod Tilfældigheder. Angaaende denne Bestemmelse vil jeg ogsaa gerne høre en Udtalelse af den højtærede Finansminister.

I vor Skattelovgivning har vi baade et folkeligt og et embedsmandsmæssigt Element, og det folkelige Element — jeg tænker her paa Skatteligningsmyndighederne i Kommunerne, paa Skatteraadene og ogsaa Amtsskatteraadene — bygger paa et vist Tillidsforhold mellem den pligtopfyldende Skatteborger og Skattemyndighederne. Dette Tillidsforhold er overmaade værdifuldt, for det er ud af det, den pligtopfyldende Borgers Indstilling, at den offentlige Mening skabes, som skal støtte de skattelignende Myndigheder i deres vigtige Gerning. Jeg vil haabe, at den betydelige Vægt, der i dette Lovforslag lægges paa den strafmæssige, den politimæssige Side af Sagen — og alle erkender jo stort set Nødvendigheden heraf —, ikke maa virke forstyrrende paa det tillidsfulde Samarbejde mellem Skatteborgere og Skattemyndigheder, som er nødvendigt for at naa til et forstandigt Resultat, hvad begge Parter i Virkeligheden er interesseret i, og hvad først og fremmest det folkelige Element i vor Skatteligning afgjort er interesseret i.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Folketing.

Victor Larsen: Jeg vil gerne begynde med at udtale en Beklagelse af, at vi virkelig skal have dette Lovforslag at slaas med nu lige inden Sommerferien. Hvis det hastede voldsomt, ja, saa var der jo ikke noget at sige til det, men det maa forekomme mig, at man uden Skade kunde vente til Efteraaret. De Forhold, som berøres her, faar vel i Almindelighed først Aktualitet, naar vi begynder paa Aaret 1947, og nogen Tid til i Ro at overveje de Forholdsregler, de kraftige Forholdsregler, der her foreslaas, vilde vel ikke være nogen Skade til.

Hvis den højtærede Finansminister heroverfor vil sige, at en Del af de Bestemmelser, der her foreslaas, skal bruges ved den bebudede Formueopgørelse pr. 1. September, vil jeg i denne Forbindelse henstille til Overvejelse, om man ikke burde udskyde denne Opgørelse en Maaned eller maaske snarere 1½ Maaned, idet det jo er saaledes, at hvis den kommer pr. 1. September, vil der ske nøjagtig det samme, som skete ved den store Formueopgørelse pr. 23. Juli i Fjor: saa kommer den i Sommerferieperioden, paa et Tidspunkt, hvor Banker, Pengeinstitutter og ligestillede i Forvejen har formindsket Arbejdskraft, og da man der ofte fører med alt for lidt Arbejdskraft paa Forhaand, volder det — det ved jeg — meget store Vanskeligheder at gennemføre en saadan Formueopgørelse.

Lovforslaget maa jo ses som et af Resultaterne af den Opgørelse af Formuerne, som Pengeloven af 22. Juli 1945 resulterede i. Selv om man nok var klar over, at der var skjult betydelige Summer, var Resultatet alligevel et Chok for Befolkningen og vel ikke mindst for de Myndigheder, der har med Skatteligningen at gøre. Nu maa man imidlertid ikke glemme, at Krigsaarene har deres meget store Andel i, at de skjulte Formuer var af den Størrelsesorden, som de var — under mere normale Forhold vilde man ikke have set nær de Tal. Dette maa man efter min Opfattelse holde sig for Øje, naar man lovgiver paa disse Omraader, omtaalige som de jo er, fordi de griber saa stærkt ind i Folks Privatliv.

Ingen, der ønsker Retfærdighed, kan ønske at holde Haanden over Skattesnyderiet, og nægtes kan det ikke, at 23. Juli-Opgørelsen var et stærkt Bevis paa, at Skatteligningen herhjemme mangler Effektivitet. Naar man derfor fra de skattelignende Myndigheders Side ønsker en saadan